νήριον
*νήριον σημαίνει πικροδάφνη

10 χρόνια ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη



Παρασκευή 8/10, 19:00
στην πλατεία Παναγούλη
Συναυλία με:
Μεθυσμένα Ξωτικά
Σπείρα
Indico
Altera Pars

Σάββατο 9/10, 19:00
στο στέκι
Προβολή βίντεο:
αναδρομή των δράσεων του στεκιού.
Συζήτηση: για την ελευθεριακή τοπική δράση και τις προοπτικές που ανοίγονται.

Το ελευθεριακό στέκι "Πικροδάφνη" συμπληρώνει φέτος 10 χρόνια λειτουργίας. Ο χώρος νοικιάστηκε την άνοιξη του 2000 και η πρώτη δημόσια εκδήλωση έγινε τον Οκτώβρη του ίδιου χρόνου και αφορούσε τα επικείμενα έργα της ΕΥΔΑΠ στο ρέμα "Πικροδάφνη".

Αυτό ήταν και το πρώτο θέμα πάνω στο οποίο κινητοποιηθήκαμε σαν στέκι, μέσα και από επιτροπές κατοίκων με ένα εύρος δράσεων (συναυλίες, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις διαδηλώσεις). Αντίστοιχη κινητοποίηση αναπτύχθηκε και στην περίπτωση του ΚΥΤ της ΔΕΗ στην Ηλιούπολη. Παράλληλα το ενδιαφέρον μελών του στεκιού σχετικά με την εμπορεματοποίηση της τέχνης, την έκφραση και τον ελεύθερο χρόνο οδήγησε σε μια σειρά εγχειρημάτων όπως ένα αυτοδιαχειριζόμενο μουσικό στούντιο [(υπό)κρουση], ομάδα θεάτρου, έκδοσεις παραστάσεων ραδιοφωνικού θεάτρου, δανειστική βιβλιοθήκη και αρχείο, μαθήματα μουσικής. Πέρα από τα παραπάνω, το στέκι ασχολείται σταθερά και με πληθώρα θεμάτων όπως τα εργασιακά, η καταστολή και η αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων, οι φυλακές, ο ρατσισμός-αντιφασισμός, το περιβάλλον, τα μεταλλαγμένα (δημιουργία δικτύου καταναλωτών-παραγωγών και μαθήματα οικοκαλλιεργειών). Το Δεκέμβρη του '08 ο κόσμος του στεκιού βρισκόταν ακριβώς εκεί που απαιτούσαν οι περιστάσεις, στο δρόμο. Εκεί η συνάντηση και με άλλους ανθρώπους γέννησε και πραγμάτωσε την ιδέα της κατάληψης του Δημαρχείου. Ήταν η αρχή για μια σειρά από σημαντικά εγχειρήματα (Ανοιχτή Λαϊκή Συνέλευση Αγ. Δημητρίου, Ανοιχτή συνέλευση για τη διεκδίκηση του Ασυρμάτου, Πρωτοβουλία εργαζομένων-ανέργων από Μπραχάμι κ' γύρω περιοχές) τα οποία προέκυψαν σταδιακά και συνεχίζονται μέχρι σήμερα.

Ανατομία ενός ονόματος

Το στέκι ονομάστηκε ***Ελευθεριακό***, προκειμένου να τονίσει την ανάγκη και επιθυμία μας για επιδίωξη της ελευθερίας και διεύρυνσή της σε κάθε έκφανση της ζωής μας. "***Πικροδάφνη***" ώστε να υπογραμμίσει την γείωσή του με τη γειτονιά (από το ρέμα "Πικροδάφνη" που διατρέχει τους γύρω δήμους (Ηλιούπολης, Μπραχαμίου, Δάφνης, Αλίμου, Παλ.Φαλήρου) και εν γένει την επιθυμία των μελών του να δρουν και να κινούνται στις γειτονιές που ζουν και εργάζονται. ***Στέκι*** ώστε να δείξει ότι είναι ένα πολιτικοκοινωνικό μόρφωμα, στο οποίο εξίσου σημασία έχει η συμμετοχή στη συνέλευση με τη συμμετοχή στην καθημερινότητα του στεκιού.

Αρχές

Το στέκι αποφάσισε από την αρχή να λειτουργήσει ανοιχτά με μέτωπο στους τόπους που τα μέλη του κατοικούν και εργάζονται, δραστηριοποιούνται και ζουν. Δηλαδή σε αυτό που αποκαλούμε γειτονιά. Αυτό δεν είναι άσχετο με το γεγονός ότι πολλά από τα ιδρυτικά μέλη ήδη είχαν δράση στις γύρω περιοχές καθόλη τη διάρκεια του 1990.

Τεύχος 25, Οκτώβρης 2010
χωρίς αντίτιμο
Εκδίδεται από
το ελευθεριακό στέκι
"Πικροδάφνη"

Αγ. Βασιλείου & Π.Π. Γερμανού 22
Μπραχάμι
Τ.Θ. 72086 Τ.Κ.16310
www.steki-pikrodafni.gr
steki_pikrodafni@yahoo.gr

Το στέκι είναι ανοιχτό
κάθε Πέμπτη και Σάββατο,
μετά τις 7.30 μ.μ.

Οι αρχές λειτουργίας του ήταν η άμεση δημοκρατία, η απαλοιφή κάθε ιεραρχίας από τις διαδικασίες του, η αντίθεση στις εμπορευματικές σχέσεις.

Το στέκι είναι ανοικτό σε κάθε έναν/μία. Η λειτουργία του από την αρχή αναπτύχθηκε σε δύο επίπεδα, απολύτως αλληλένδετα μεταξύ τους. Από τη μία, η τακτική ανοικτή και δημοσίως ανακοινωμένη συνέλευσή του, στην οποία λαμβάνονται όλες οι αποφάσεις. Από την άλλη, η καθημερινότητα του στεκιού, δηλαδή οι διαδικασίες/ενέργειες/δραστηριότητες που αυτό διενεργεί/αναλαμβάνει/συμμετέχει, τη συμμετοχή στην οποία θεωρούμε αναγκαία συνθήκη. Αυτή η σύνδεση αντανακλά την αντίληψη που έχουμε για την πολιτική και την κοινωνικότητα. Θεωρούμε ότι η πολιτική δράση με όρους ελευθερίας και ισοτιμίας μπορεί να αναπτυχθεί μόνο μέσα σε κοινότητες ανθρώπων όπου κυριαρχεί η αδιαμεσολάβητη πρόσωπο με πρόσωπο επικοινωνία και γνωριμία. Εκεί είναι εφικτό να αναπτυχθούν μακροχρόνιες σχέσεις αλληλογνωριμίας, αλληλεγγύης και εμπιστοσύνης. Κοινότητες γειωμένες σε έναν τόπο πραγματικό, όπου ο κάθε άνθρωπος εισέρχεται ως πλήρης οντότητα και όχι ως ένα κατακερματισμένο σύνολο ρόλων, τεχνητά διαχωριζόμενων μεταξύ τους.

Η συμμετοχή στις υποχρεώσεις και στις δραστηριότητες γίνεται στα πλαίσια των δυνατοτήτων και επιθυμιών του καθενός/καθεμίας μας. Στις αποφάσεις και στις υποχρεώσεις γίνεται προσπάθεια για ισότιμη συμμετοχή του καθενός, χωρίς να θεωρούμε τον έναν πιο ειδικό από τον άλλο. Προσπαθούμε να ενθαρρύνουμε την πρωτοβουλία στην εκφορά λόγου και στην ανάληψη δράσεων παράλληλα με την ενδυνάμωση της ζύμωσης μεταξύ μας και της εμβάθυνσης της πολιτικής ανάλυσης ως σύνολο. Έτσι προσπαθούμε να έχουμε κοινό βήμα ως σύνολο και σε περιπτώσεις διαφωνιών προτιμούμε να δίνουμε χρόνο στην περαιτέρω ανάλυση αυτών από το να κάνουμε βιαστικά βήματα. Από την άλλη, δίνεται έδαφος στις πρωτοβουλίες, με σεβασμό των απόψεων όλων και τη δυνατότητα να σταματήσει κάτι αν κάποιος θεωρεί ότι αντιτίθεται σε βασικές αρχές μας.

Θεωρούμε ότι η άμεση δημοκρατία και η πραγματική ελευθερία συνοδοιπορούν με την αποκέντρωση. Για μας εξίσου, αν όχι περισσότερο, σημαντική με την κεντρική πολιτική σκηνή είναι η τοπική δράση. Και όταν υπάρχει επιθυμία ή ανάγκη για συνεύρεση σε μεγαλύτερο επίπεδο, τότε προωθούμε την ομοσπονδιακή δικτύωση των επι μέρους συλλογικοτήτων και κινήσεων.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν και τις αρχές μας όσον αφορά στην κοινωνική και πολιτική δράση μας. Σε καμία περίπτωση δεν θεωρούμε τη συλλογικότητα ως την αρχή και το τέλος του κόσμου. Θεωρούμε ότι είμαστε ένα κομμάτι της ευρύτερης κοινωνίας και ως τέτοιο θέλουμε να δρούμε. Θεωρούμε ότι το όραμά μας για μία κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και της φύσης από τον άνθρωπο, με ισότιμη πρόσβαση στα υλικά και άυλα αγαθά, χωρίς ιδιοκτησίες και με ελευθερία σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο θα γίνει εφικτό μόνο όταν όλη η κοινωνία αποφασίσει να το επιλέξει και να το επιδιώξει.

Κύρια αναφορά της δράσης πάντοτε υπήρξε και υπάρχει η γειτονιά τόσο σε θέματα τοπικού ενδιαφέροντος όσο και σε ευρύτερα πολιτικά/κοινωνικά. Στόχος μας δεν ήταν ποτέ να αυξήσουμε τα μέλη μας. Στόχος είναι να συμβάλλουμε στην ανασύσταση των κοινωνικών δομών, στην ανάπτυξη κοινοτήτων αγώνα εμφορούμενων από τις αρχές της ελευθερίας, της αλληλεγγύης και της αυτοδιεύθυνσης.

Επιδιώκουμε να ανοίγουμε θέματα στις γύρω περιοχές ή να συμμετέχουμε σε θέματα που ανοίγουν άλλοι, ώστε να διευκολύνουμε τη συμμετοχή των γειτόνων και την ανάληψη της ευθύνης εκ μέρους τους. Όχι άκριτα και χωρίς να κρύβουμε την ταυτότητά μας κάτω από το χαλί. Σεβόμαστε την αυτονομία των αγώνων που αναπτύσσονται. Όπου συμμετέχουμε, δίνουμε έμφαση σε αυτά που μας ενώνουν και στα δυο-τρία θέματα που συμφωνούμε με τους άλλους συμμετέχοντες. Δεν θεωρούμε ότι από κάθε κινητοποίηση πρέπει να εκφράζεται το σύνολο του πολιτικού προτάγματός μας. Θεωρούμε ότι αυτές οι τοπικές αντιστάσεις αποτελούν ένα δυνατό ανάχωμα στην επίθεση του καπιταλισμού σε κάθε κοινωνικό θεσμό. Ενώ απομονωμένες φαίνονται μερικές, αν ειδωθούν ως σύνολο αποτελούν ένα νέο δημόσιο πολιτικό και κοινωνικό πεδίο, αντιθετικό προς τον καπιταλισμό και την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Στα πλαίσια αυτά δράσαμε και συνεχίζουμε να δρούμε. Στα πλαίσια αυτά μπορούμε σήμερα να "γιορτάζουμε", όχι τόσο για τις μάχες που πέρασαν αλλά γι' αυτές που θα μας βρουν πιο έτοιμους και δυνατούς. Όχι τόσο για το αύριο που ονειρεύτηκαμε αλλά για τα όνειρα που σήμερα κάνουμε πράξη.

ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη

Ρέμα Πικροδάφνης: δέκα χρόνια δράσης για την προάσπιση του φυσικού της χαρακτήρα

Η ρεματιά της Πικροδάφνης αποτελεί ένα από τα ελάχιστα σημεία στο αθηναϊκό λεκανοπέδιο όπου ακόμα υπάρχει φυσική βλάστηση και τρεχούμενο νερό. Οι αρμόδιες κρατικές αλλά και δημοτικές αρχές, δεκαετίες τώρα, στην κυριολεξία δεν έκαναν τίποτα για να βελτιώσουν τη διαρκή υποβάθμισή της από την καθολική επικράτηση του αστικού χώρου. Η μόνη προσπάθεια που έγινε, περίπου δέκα χρόνια πριν, ήταν από τη νομαρχία Αθηνών και σε αγαστή συνεργασία με τις τότε δημοτικές αρχές του Αγίου Δημητρίου (Ειρηνάκης) και Ηλιούπολης (Γεωργάκης), να μετατραπεί η ρεματιά σε ανοιχτό τσιμεντένιο αγωγό ομβρίων υδάτων. Αν αυτό είχε συμβεί τότε, σήμερα ο αγωγός αυτός είτε θα αποτελούσε μία ανίατη εστία μόλυνσης, είτε ήδη, μέ ακόμα ένα κατασκευαστικό πακέτο στις τσέπες υμετέρων, θα είχε κλειστεί για να γίνει μία ακόμα πολύβουη λεωφόρος.

Μετά από πρωτοβουλίες πολιτών στην Ηλιούπολη και άμεσες κινήσεις δράσης (αφισοκολλήσεις, διοργάνωση ανοιχτής εκδήλωσης) από το τότε νεογέννητο ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη, ξεκίνησε ένας αγώνας για την παρεμπόδιση των έργων καταστροφής της, που είχαν ξεκινήσει στην περιοχή της Ηλιούπολης(Κανάρια). Βασικό αίτημα ήταν και παραμένει η ρεματιά της Πικροδάφνης να αποτελεί έναν ανοιχτό χώρο φυσικού πρασίνου όπου ο αστικός χώρος, οι λαχανόκηποι γειτονιάς, η βλάστηση με δασικά φυτά-δέντρα, οι διαδρομές για πεζοπορία ή ποδηλασία θα αποτελούν μία ολότητα προς την κατεύθυνση μίας καλύτερης ζωής και της άμεσης συνεύρεσης και σύμπραξης των ίδιων των ανθρώπων. Το σκεπτικό αυτό ούτε περιμέναμε ποτέ ούτε θα περιμένουμε να το υλοποιήσει απλά το τεχνικό παράρτημα μίας αρμόδιας κρατικής υπηρεσίας ή κάποιος μεγαλοεργολάβος. Πάντοτε πιστεύαμε πως η ίδια η δράση των ανθρώπων, μέσα από τους δικούς τους αυτο-οργανωνομένους τρόπους, μπορεί να επιφέρει άμεσα και πρακτικά αποτελέσματα, τα οποία θα φέρουν εν συνεχεία τις αρμόδιες κρατικές αρχές στη δυσάρεστη θέση να αποδεχτούν την κατεύθυνση αυτής της δράσης των ανθρώπων ή αλλιώς να την πολεμήσουν με κατασταλτικά μέσα.

Σε αυτά τα πλαίσια, δέκα χρόνια πριν, το ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη είχε διοργανώσει και μία δεντροφύτευση στη ρεματιά, κοντά στο γεφυράκι της οδού Κανάρη. Η δεντροφύτευση δεν είχε ούτε χορηγούς, ούτε κρατικούς αξιωματούχους, ούτε μεγάλη δημοσιογραφική "κάλυψη". Είχε όμως αυτά που εμείς θεωρούμε πολύ πιο σημαντικά, κι ας φαίνονται μικρά και ασήμαντα: στην από κοινού αγορά μικρών δασικών δεντρυλίων, την από κοινού φύτευσή τους, τη σύμπραξη με άλλους κατοίκους της περιοχής, το μεγάλωμα ορισμένων εξ αυτών των δεντρυλίων. Έτσι, δέκα χρόνια μετά, ο

πλάτανος που βρίσκεται δίπλα στο γεφυράκι δεν αποτελεί απλά ένα ακόμα δέντρο αλλά ένα δέντρο που δεν φυτεύτηκε ούτε από βασιλειάδες και πρωθυπουργούς, ούτε από νομάρχες και δημάρχους, αλλά από και για τους ίδιους τους πολίτες.

Ο αγώνας για τη ρεματιά της Πικροδάφνης, μέσα σε αυτά τα δέκα χρόνια, έχει κάνει και κορυφές και κοιλιές, όμως δεν μπορεί παρά να αποτελεί πάντα ένα σημείο αναφοράς της τοπικής ελευθεριακής δραστηριοποίησής μας. Στις επερχόμενες καλλικράτειες δημοτικές εκλογές, θα δούμε πολλές "οικολογικές" προτάσεις να φιγουράρουν στα προγράμματα των δημοτικών παρατάξεων. Τους γνωστοποιούμε από τώρα πως όποια απ΄ αυτές αρχίσει να μιλά για "ανάδειξή" της ρεματιάς, εισάγοντας έτσι ένα νέο εργολαβικό κατασκευαστικό έργο -δίχως βέβαια να θέτει ως βασική προτεραιότητα τον τακτικό καθαρισμό και τη δεντροφύτευσή της- θα μας έχει απέναντί της...



"Καλλικράτης": το τέλος του μύθου της τοπικής αυτοδιοίκησης

Με τον "Καλλικράτη", το κράτος επιχειρεί να επιτύχει:

> περαιτέρω συγκεντρωτισμό της εξουσίας σε εθνικό επίπεδο: έτσι οι άνθρωποι και οι τοπικές κοινωνίες θα απομακρυνθούν ακόμα περισσότερο από τα κέντρα των αποφάσεων.

> απόλυτη πλέον κυριαρχία των κομματικά προτεινόμενων υποψηφίων.

> εξάλειψη οποιασδήποτε τοπικής ιδιαιτερότητας ή συνθήκης που θα μπορούσαν να επηρρεάσουν τον τοπικό χαρακτήρα της «τοπικής αυτοδιοίκησης».

> διαμόρφωση των περιφερειών με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι, με την πάροδο των χρόνων, όλο και πιο προσδεδεμένες οι τύχες τους στο ευρωπαϊκό υπερκράτος που επιχειρούν να στήσουν, προκειμένου να αποκτήσουν ένα μερίδιο της παγκόσμιας κυριαρχίας.

> τεράστια επίθεση στον εργασιακό τομέα με μείωση των θέσεων εργασίας, έχοντας σαν πρόσχημα την κακοδιαχείρηση για την οποία οι ίδιοι είναι υπεύθυνοι.

> μείωση των κοινωνικών υπηρεσιών, κατ΄ επέκταση της μείωσης των σχετικών θέσεων εργασίας, και διάλυση της όποιας κοινωνικής πολιτικής του κράτους.

> πρόωθηση κατασταλτικών μηχανισμών σε επίπεδο περιφέρειας και μεγάλων δήμων: οι θέσεις των δημοτόμπατσων όχι μόνο δε θα μειωθούν αλλά είναι σίγουρα πως θα αυξηθούν και η ιδέα των τοπικών συμβουλίων πρόληψης εγκληματικότητας θα έρθει και πάλι στο προσκήνιο για γενικευμένη εφαρμογή.

Ο ρόλος του κράτους **και οι απελευθερωτικές προοπτικές**

Η πρόσφατη οικονομική κρίση έφερε αντιμέτωπους ακόμα κι εκείνους που δεν μπορούσαν να φανταστούν ένα άλλο οικονομικό μοντέλο, πλην του καπιταλισμού, με την σκληρή πραγματικότητα. Ο επι αιώνες μηχανισμός εκμετάλλευσης ανθρώπου και φύσης, ενώ απομυζεί τον παραγωγικό πλούτο της ανθρώπινης εργασίας καθώς και τον φυσικό πλούτο στο ξέφρενο κυνήγι ακόμα μεγαλύτερων κερδών για μια πολύ μικρή elite, δείχνει απλά να καταρρέει. Δεν έχει μεγάλη σημασία αν η κρίση είναι ακόμα ένα τρίκ του χρηματοπιστωτικού συστήματος ή αν είναι όντως το αποτέλεσμα μιας εγγενούς αδυναμίας του καπιταλιστικού μοντέλου. Αυτό που στ' αλήθεια έχει σημασία είναι το πώς η κοινωνία θα επιλέξει να αντιμετωπίσει αυτή τη νέα πρόκληση. Θα συνεχίσουμε να δηλώνουμε πίστη και υποταγή σε τοκογλύφους-χρηματιστές και ξεπουλημένους πολιτικάντηδες μόνο και μόνο επειδή έχει ενσταλάξει βαθιά μέσα μας ο φόβος κι η πεποίθηση, επειδή συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι χωρίς αυτό το παλιό οικονομικό-κοινωνικό μοντέλο όλα θα καταρρεύσουν και δεν θα μπορεί πια ο σύγχρονος άνθρωπος να επιβιώσει χωρίς αυτό;

Ποιος είναι λοιπόν ο ρόλος του κράτους;

Οι πρόσφατες μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα, με αποκορύφωμα αυτές της 5ης Μάη, έδειξαν με τον πλέον προφανή τρόπο τον ρόλο του κράτους, που δεν είναι άλλος από αυτόν του μπαμπούλα. Αυτόν το ρόλο καλείται να παίξει πια, της παντοδύναμης κατασταλτικής μηχανής. Οι δρόμοι κι οι πλατείες των πόλεων έχουν γεμίσει ένστολους, πεζούς και καβαλάρηδες, που με όλο μαγκιά τραμπουκίζουν πολίτες, νεολαίους και μετανάστες, ενώ ταυτόχρονα κάμερες παρακολούθησης καταγράφουν όλο το 24ωρο, σε διάφορα σημεία της πόλης, τις κινήσεις μας. Ο στόχος βέβαια δεν είναι άλλος από την καλλιέργεια του φόβου: ή συμβιβάζεσαι ή θα γνωρίσεις το άλλο πρόσωπο του «δημοκρατικού» κράτους.

Μέρα με τη μέρα το κράτος "πρόνοιας", το "κοινωνικό" κράτος, μετατρέπεται σε στυγνό φοροεισπράκτορα που αρπάζει τα πάντα από τις χαμηλότερες τάξεις, χωρίς ν'αγγίζει βέβαια τις ανώτερες. Καταργεί και τα λιγοστά εκείνα κοινωνικά και εργασιακά κεκτημένα που οι άνθρωποι κέρδισαν με αίμα. Ένας νέος εργασιακός μεσαίωνας σαν νέφος εξαπλώνεται σιγά σιγά και η βαθιά απογοήτευση και ανασφάλεια που μεθοδευμένα καλλιεργούνται από τα μμε, το λόμπι των επιχειρηματιών και του κράτους, ρίχνουν την κοινωνία σε μια επικίνδυνη αδράνεια.

Αξίζει άραγε να θυσιαστούμε, όπως μας ζητάνε, με την υπόσχεση ενός καλύτερου αύριο; Μήπως δεν είδαμε το χθες και το προχθές; Να σκύψουμε το κεφάλι και να το βουλώσουμε με αντάλλαγμα τι; Φτώχεια, ανεργία, 35 χρόνια κακοπληρωμένης εργασίας, ελαστικά ωράρια χωρίς ίχνος κοινωνικών παροχών… Με την απειλή της χρεοκοπίας, κράτος και κεφάλαιο αρπάζουν κάθε κοινωνικό αγαθό. Όμως ο παλιός τους κόσμος είναι αυτός που χρεοκόπησε και όχι εμείς.

Αποδομώντας τον κρατικό μηχανισμό

Αφού λοιπόν η ίδια η εσωτερική λειτουργία του κρατικού μηχανισμού βρίσκεται σε αποσύνθεση, έχοντας απωλέσει κάθε δυνατότητα να προσφέρει το παραμικρό όφελος στην κοινωνία, τότε ποιος ο λόγος να το συντηρούμε προσφέροντας του τη ζωή μας; Δεν είναι δυνατόν να πιστεύουμε πως οι εκλογές θα αναδείξουν τους μελλοντικούς σωτήρες μας. Ούτε γίνεται να παραμένουμε παθητικοί και άπραγοι απέναντι σε αποφάσεις που παίρνουν άλλοι για τις ζώές μας. Γιατί να μη διερευνήσουμε νέες προοπτικές για την ποιοτική καλυτέρευση της ζωής και της καθημερινότητας μας. Προωθώντας εκείνες τις ιδέες και τις πρακτικές που ο ανθρώπινος νους κάθε τόσο ανακαλύπτει μέσα στην ιστορία του. Αποτινάσσοντας τον ζυγό της εμπορευματοποίησης των ανθρώπινων σχέσεων, της διαστρέβλωσης των επιθυμιών και των αναγκών μας, της πεποίθησης ότι πάντα μια ανώτερη δύναμη πρέπει να αποφασίζει για εμάς.

Η ανάγκη για τη δημιουργία μιας νέας κοινωνίας είναι ίσως πιο επιτακτική από ποτέ. Αρχές όπως η αυτοοργάνωση των ανθρώπων σε τοπικό επίπεδο, στην εργασία, στη γειτονιά ή στην κοινότητα και στην από κοινού αυτοδιαχείριση κάθε κοινωνικού αγαθού προς όφελος όλων εξίσου καθώς και η δημιουργία υποδομών αλληλοβοήθειας. Είναι η εναλλακτική μας απέναντι στην μέχρι σήμερα εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και στα παιχνίδια εξουσίας κι υποταγής ανάμεσα σε κράτος κι υπηκόους.

Η συσπείρωση των εκμεταλλευομένων και η ισότιμη συμμετοχή σε ανοιχτές και αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, όπου όλοι μπορουν να συνευρίσκονται και να συζητούν για τα ζητήματα που τους αφορούν. Να συναποφασίζουν χωρίς ιεραρχίες και εξουσιαστικά μοντέλα στις μεταξύ τους σχέσεις. Είναι η απάντηση στις πελατειακές σχέσεις κομμάτων -ψηφοφόρων, σε κάθε θεσπισμένη από τα πάνω δομή στην εργασία, την εκπαίδευση, την υγεία, στην οργάνωση της καθημερινότητας.

Η κοινή δράση και αντίσταση από τα κάτω, η συνεργασία ομάδων, τοπικών συνελεύσεων, κοινοτήτων, επιτροπών γειτονιάς, οι οποίες απαλλαγμένες από κάθε είδους αυταρχική αντίληψη και οργάνωση δρουν με σκοπό να υπερασπιστούν τα συμφέροντα της κοινωνίας. Πάντα προς την κατεύθυνση του κοινού οφέλους και της κοινωνικής αλληλεγγύης. Απαντώντας έτσι στις σχέσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού που επί αιώνες καλλιεργούνται στις ανθρώπινες συνειδήσεις. Γκρεμίζοντας τις παλιές νοοτροπίες που μας θέλουν τον έναν απέναντι στον άλλο, τον καθένα μόνο του και ανήμπορο να δημιουργήσουμε απελευθερωτικές συνθήκες για το άτομο και την κοινωνία.

Ελληνικό: καλώς ήρθαν τα πετροδόλαρα!

«Πόσο το πουλάς ολόκληρο;», ρώτησε σε μια στιγμή ο ζάμπλουτος με πετροδόλαρα εμίρης από τον Κατάρ τον πρωθυπουργό της ελληνικής κυβέρνησης. Απάντηση δε δόθηκε. Ωστόσο, το ξεπούλημα του 30-40% της έκτασης του παλιού αεροδρομίου του Ελληνικού ξεκίνησε να παρουσιάζεται από τη μιντιακή χούντα σαν μία μεγάλη επενδυτική επιτυχία. Η κυβέρνηση από την πρώτη στιγμή έδωσε ιδιαίτερη βαρύτητα στο να διαμορφωθεί μία εικόνα στην κοινή γνώμη πως και αυτή η κίνησή της είναι «η πιο συμφέρουσα» για όλους μας. Τα πολυτελή ξενοδοχεία, οι μαρίνες για πολυτελή σκάφη και η υπογειοποίηση της παραλιακής λεωφόρου για να μην παρενοχλούμε με το πέρασμά μας εμείς οι πληβείοι τους πλούσιους που θα μένουν στις εκεί σχεδιαζόμενες πολυτελείς εγκαταστάσεις του Ελληνικού είναι η αρχή ενός ατελείωτου επεισοδίου ξεπουλήματος. Το πέρασμα των μεγαλοεπενδυτών συνεχίστηκε με την παρουσία του κινεζικού επιτελείου, που έχει ήδη αγοράσει το λιμάνι του Πειραιά. Έτσι λοιπόν, ο σκοπός των λεβεντών της κυβέρνησης είναι να ξεπουλήσουν στο μεγάλο κεφάλαιο σημαντικό μέρος της δημόσιας περιουσίας, λες και ...την βρήκαν από τον παππού τους. Ο μόνος που δε θα ζημιωθεί απ΄ αυτήν την ιστορία θα είναι τα ντόπια μεγάλα αφεντικά -που είναι ως επί το πλείστον μεγαλοεργολάβοι και πλοιοκτήτες- έχοντας κι αυτοί ασφαλώς το μερίδιο της πίτας που τους αναλογεί.

Η υπόθεση του Ελληνικού οφείλει να αποτελέσει την πρώτη μεγάλη μάχη απέναντι στο ξεπούλημα των εναπομείναντων χώρων στο μεγάλο κεφάλαιο. Αυτό που φέτος έγινε στη Μύκονο, ένα νησί δηλαδή γεμάτο πλούσιους επιχειρηματίες από διάφορα μέρη της γης με τεράστιους λογαριασμούς στα εστιατόρια και ακριβές πόρνες, θέλουν να το κάνουν σε ακόμα μεγαλύτερη κλίμακα στη νότια γωνιά του αττικού λεκανοπεδίου. Κι όλα αυτά για να κονομήσει γι΄ άλλη μια φορά το ντόπιο κατασκευαστικό κεφάλαιο και για κάποιες θέσεις εργασίας στο σερβιτοριλίκι.

Αρκετά πια ανεχτήκαμε τα αλεμπουρνέζικα των οικονομικών τους δεικτών και τη μιντιακή χούντα των καναλιών! Το μόνο που πραγματικά ισχύει είναι πως θέλουν να μας καταστήσουν κατά 30-40% φτωχότερους και δίχως εργασιακά δικαιώματα. Προωθούν μία κατάσταση -όλο και λιγότερο υποβόσκουσας- σύγκρουσης μεταξύ ντόπιων και μεταναστών με στόχο την πλήρη υποταγή και τους τεμενάδες στους απανταχού μεγαλοεπενδυτές. Οφείλουμε με τον αγώνα μας να διαλύσουμε τα σχέδια του κράτους και των αφεντικών καθιστώντας το Ελληνικό έναν τεράστιο αυτοδιαχειριζόμενο χώρο συνάντησης των ανθρώπων, καλλιέργειας και αναψυχής, έναν χώρο που θα αναπνέουν οι δικές μας και μόνο ανάγκες.

ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ LIVE

Παρασκευή 29/10, ώρα 20:00

από την ανοιχτή συλλογικότητα έκφρασης κ' δημιουργίας "(ΥΠΟ)ΚΡΟΥΣΗ"

Επανέκδοση του "η κοινωνική ληστεία στον ελλαδικό χώρο 1830-1940"

Κάτι λιγότερο από πέντε χρόνια από τη δεύτερη έκδοσή του, το βιβλίο αυτό επανεκδίδεται για δύο κυρίως λόγους. Αφενός γιατί επιθυμούμε να ανταποκριθούμε στην καλοδεχούμενη αναζήτηση νέων αναγνωστών για το βιβλίο αυτό. Αφετέρου, η επιθυμία μας αυτή έρχεται να συναντηθεί με την εκβιαστική πραγματικότητα που αντιμετωπίζει ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος σε σχέση με το ζήτημα της «αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές». Ένας αρκετά μεγάλος αριθμός συντρόφων -σε σχέση με τα δεδομένα προηγούμενων ετών- βρίσκεται αντιμέτωπος με τη σκληρή πραγματικότητα του εγκλεισμού. *Σαν μια ελάχιστη συμβολή από εμάς, τα έσοδα από την παρούσα έκδοση του βιβλίου θα διατεθούν για την οικονομική υποστήριξη των φυλακισμένων συντρόφων. Σε συνεννόηση και με τους ίδιους τους κρατουμένους, ανάλογα με το ποια υπόθεση «επείγει», θα τοποθετηθούν τα έσοδα αυτής της κυκλοφορίας.*



ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Οι δημοτικές και περιφερειακέςεκλογές, τον προσεχή Νοέμβρη, υπο τη σκιά του «Καλλικράτη» από τη μια και το γενικότερο κλίμα απαξίωσης των κομμάτων και των πολιτικάντηδων από την άλλη, ενδέχεται να έχουν γι' άλλη μια φορά μεγάλο ποσοστό αποχής. Η αποχή από τις εκλογές μπορεί να φανερώνει την απαξίωση του υπάρχοντος πολιτικού συστήματος και των ταγών του, από μόνη της όμως δεν αρκεί.

Τόσο η ανάθεση οσο και η αδράνεια οδηγούν πάντα στο ίδιο αποτέλεσμα, στο να αποφασίζουν άλλοι για τις ζωές μας. Ως κάτοικοι, εργαζόμενοι, άνεργοι, μαθητές, φοιτητές, θα πρέπει να διερευνήσουμε και να δημιουργήσουμε, εκείνες τις δομές που θα μας επιτρέψουν να συμμετέχουμε όλοι ισότιμα και μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες να αποφασίζουμε για τις ανάγκες μας.

Στις περιοχές μας, τέτοιες ανοιχτές διαδικασίες λειτουργούν εδώ και αρκετό καιρό με τη συμμετοχή κατοίκων του Μπραχαμίου και των γύρω δήμων. Πρόκειται π.χ. για την ανοιχτή λαϊκή συνέλευση, όπου οι άνθρωποι συνευρίσκονται ισότιμα και ακηδεμόνευτα και συναποφασίζουν για τον λόγο και τη δράση τους πάνω σε ζητήματα της καθημερινότητάς τους. Άλλο παράδειγμα είναι η ανοιχτή συνέλευση για τη διεκδίκηση του Ασυρμάτου, όπου οι κάτοικοι της περιοχής αυτοοργανωμένα διεκδικούν τον Ασύρματο ως ελεύθερο, ανοιχτό σε όλους, χώρο πρασίνου. Η συνέλευση εργαζομένων-ανέργων είναι μια άλλη περίπτωση, όπου κάτοικοι των περιοχών μας συνευρίσκονται και συζητούν για τα εργασιακά ζητήματα που μας αφορούν όλους σε μια προσπάθεια αυτοοργάνωσης και άμεσης δράσης και στο ζήτημα της εργασίας.

Ο Ασύρματος συναγερμός έγινε πετραδάκι στα παπούτσια του καθεστωτικού μεταπολιτευτικού κατεστημένου.

Όλες οι αντένες του Ασυρμάτου αναμεταδίδουν τα μηνύματα του αντίπαλου δέους στον πλανήτη.

Πράσινος Ασύρματος για όλους ανοιχτός, ένοπλος ουρανός.

Εμμανουήλ Ασυρματιστής